Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2017/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz eljárás tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Szegedi Törvényszék 2.Pf.20.005/2026/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. A jogi képviselővel (dr. Császi Zsüliet ügyvéd) eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz a Szegedi Törvényszék 2.Pf.20.005/2026/6. számú ítélete, valamint azzal összefüggésben a Szegedi Járásbíróság 15.P.21.611/2024/42. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt.

[2] Kérelmét az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére alapította.

[3] 2. Az Alkotmánybíróság rendelkezésére álló iratok alapján az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló előzményi ügy és a panasz lényege az alábbiak szerint foglalható össze.

[4] 2.1. Az indítványozó a tulajdonában álló ingatlan felújításával összefüggésben indított pert az alperessel szemben a Szegedi Járásbíróság előtt hibás teljesítésből eredő kártérítés iránt.

[5] Az indítványozó 2022. év második felében az ingatlana felújítása mellett döntött, ennek érdekében felvette a kapcsolatot egy, a későbbi perben nem álló vályogépítő mesterrel (a továbbiakban: Tanú1.), aki az ingatlant személyesen megtekintette, a felújítással kapcsolatban iránymutatást adott az indítványozónak, majd a felújítási munkák vezetésére, irányítására a későbbi alperest ajánlotta. Az indítványozó élettársa (a továbbiakban: Tanú 2.) és az indítványozó az alperessel személyes egyeztetés érdekében találkozót beszéltek meg. Az alperes az ingatlant

megtekintette, a felújítással kapcsolatban az indítványozó számára javaslatokat, tanácsokat fogalmazott meg. Ezt követően indítványozó e-mail üzeneteket küldött alperesnek a felújítással kapcsolatban, aki az üzenetekre nem válaszolt. Ezután az indítványozó egy harmadik személlyel egyeztetéseket folytatott a felújítással kapcsolatban, majd azzal összefüggésben megbízási szerződés-tervezet is készült, melyben építésvezetőként az alperes került megjelölésre. Ennek ellenére az indítványozó végül nem az említett harmadik személlyel, hanem az alperes által ajánlott másik személlyel (a továbbiakban: Tanú3.) kötött szóbeli vállalkozási szerződést az ingatlan felújítására, aki a munkálatok elvégzése során alperessel és a Tanú1.-el egyaránt kapcsolatban állt. A későbbiekben az indítványozó a kivitelezési munkákkal összefüggésben problémákat észlelt, ezért műszaki ellenőr segítségét kérte, aki az ellenőrzés során hibás teljesítést tárt fel. A műszaki ellenőr által készített jegyzőkönyv megküldésével indítványozó tájékoztatta az alperest, valamint Tanú3.-at a kivitelezési hibákról és felszólította őket ezen hibák kijavítására. A későbbi bírósági eljárásban tanúként meghallgatott Tanú3. az indítványozónak írt levelében a műszaki ellenőr megállapításait nem vitatta, a hibák okát az alperes szakszerűtlen utasításaira vezette vissza. Előadta, hogy nem érzi magát hibásnak, továbbá, hogy bizalmát az alperesben elveszítette, ezért a jövőben többé nem szeretne vele dolgozni. Az alperes az indítványozó levelére nem reagált.

[6] 2.2. Az indítványozó a keresetében az alperes 6 000 000 Ft és ezen összeg után járó késedelmi kamat megfizetésére való kötelezését kérte. A perben előadta, hogy az alperessel 2023 júniusában szóbeli szerződést kötött az ingatlana felújításával kapcsolatos építésvezetői, építésirányítói és építésfelügyelői feladatok ellátására. A szerződés alapján az alperes feladata volt a felelős építésvezetés, a szakmai irányítás-felügyelet, építőanyag javaslat, jóváhagyás és a megrendelés, valamint a munkafolyamatok sorrendiségének meghatározása. A tényleges felújítást az ingatlanon Tanú3. végezte, akit az alperes ajánlott, így álláspontja szerint ő az „alperes közreműködőjének" minősült. Előadta, hogy az ingatlan felújítása műszakilag és· szakmailag nem volt megfelelő, a hiba oka az alperes nem megfelelő utasításaira, illetve arra volt visszavezethető, hogy nem megfelelő építőanyagot szerzett be, valamint az építési folyamatok és az építőanyagok keverési arányának sorrendjét sem megfelelően határozta meg. Ebből következően a keresetében megjelölt összegben kára keletkezett.

[7] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Érdemi védekezésében vitatta, hogy az indítványozóval szóbeli megbízási szerződést kötött volna. Állítása szerint a szerződés létrejöttéhez szükséges szerződéskötési akarat részéről hiányzott. Utalt arra is, hogy a munkahelye kizárja a másodállás lehetőségét, irodája Kiskunhalason, projektjei pedig Budapesten és a Balatonon voltak és sem térben, sem időben nem tudott a kivitelezés időtartamában jelen lenni, holott az építésvezetés a munkák helyszíni irányítását és felügyeletét igényli. Előadta, hogy az indítványozóval valóban többször

egyeztetett telefonon, a felperes ugyanis az ingatlan felújításában segítséget kért, ő pedig a felújítással kapcsolatos tanácsokat adott neki. Ennek keretében esett szó rétegrendről, tapasztásról, a vályogvakolat felviteléről, illetve szigetelésről, annak mechanikus rögzítéséről. Nyilatkozott arról is, hogy többször beszélt telefonon a felújítást végző Tanú3.-al is, mivel ismerte őt; és nem vitatta azt sem, hogy az ingatlannál két-három alkalommal személyesen is megjelent.

[8] A bíróság a keresetet elutasította, mivel megítélése szerint a peres felek közötti szóbeli szerződés létrejöttét az indítványozó nem tudta bizonyítani. Ítélete indokolásában kifejtette, hogy a tényállás megállapítása során Tanú3. valamint Tanú2. tanúvallomását a bizonyítékok köréből kirekesztette, mivel álláspontja szerint a tanúktól elfogulatlan tanúvallomás nem volt várható. Az indítványozó által csatolt okirati bizonyítékok, a peres felek személyes előadása, valamint Tanú1. vallomása alapján nem találta bizonyítottnak, hogy a peres felek között szóbeli megbízási szerződés jött volna létre. Megjegyezte továbbá, hogy a vizsgált esetben még a szóbeli megbízási szerződés létrejöttének eredményes bizonyítása sem vezetett volna az indítványozó keresete megalapozottságának megállapításához, ugyanis a szerződésszegő magatartásként hivatkozott szakszerűtlen utasítások körében az indítványozó a bíróság pervezető végzésben foglalt anyagi pervezetése ellenére sem tett konkrét tényállításokat, nem határozta meg konkrétan a kifogásolt utasítások tartalmát, valamint azt, hogy azokat az alperes milyen körülmények között adta. Mindössze arra hivatkozott, hogy az alperes nem megfelelő építőanyagot szerzett be, valamint, hogy az egyes építési folyamatok sorrendje nem volt megfelelő, illetve, hogy nem volt jó a keverési arány. Ugyanakkor azt nem adta elő, hogy mi volt az alperes utasítása az építőanyaggal, az építési folyamatok sorrendjével, vagy a keverési aránnyal összefüggésben; a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok pedig nem támasztották alá, hogy az építőanyagokat az alperes szerezte volna be. Kifejtette, hogy a perben a tényállítások határolják be a jogvita szempontjából szóba jöhető anyagi jogi jogszabályok körét, meghatározva – többek között – a bizonyítás tartalmi kereteit is; mivel pedig az indítványozó az utasítások konkrét tartalmát illetően tényállításokat nem tett, így azok tartalma, valamint az utasításadás körülményei tekintetében bizonyításfelvételnek sem lett volna helye; ezen bizonyítatlanság pedig ez esetben is a kereset elutasításához vezetett volna.

[9] 2.3. Az indítványozó fellebbezésében vitatta, hogy a bíróság Tanú2. és Tanú3. tanúvallomását alappal rekesztette volna ki a bizonyítékok köréből, Tanú1. tanúvallomását pedig tévesen értékelte. Fellebbezésben kifejtette továbbá, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügy általa érdeminek tekintett kérdésében – hogy létrejött-e a felek között szóbeli megbízási szerződés – életszerűtlen és téves következtetést vont le az általa egyébként helyesen megállapított tényekből, mindezzel összefüggésben pedig szerinte lényeges kérdésekben nem adott megfelelően számot a sérelmezett döntése indokairól.

[10] A másodfokú bíróság a támadott döntésében mindenben osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját Tanú2. és Tanú3. tanúvallomása kirekesztésének indokoltságával kapcsolatban; továbbá abban a tekintetben is, hogy indítványozónak – tekintettel egyebek mellett az ilyen tevékenységre irányuló szerződésekre vonatkozó jogszabályban előírt egyes kötelező formai és tartalmi előírásokra is – nem sikerült bizonyítania, hogy a peres felek között a kérdéses visszterhes szóbeli szerződés az építési, építésvezetői feladatok ellátására ténylegesen létrejött volna. Mindezek alapján álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott az indítványozó által kifogásolt következtetésre. Emellett abban a tekintetben is egyetértett a kifogásolt elsőfokú ítélet indokolásában azzal kapcsolatban írtakkal is, hogy az indítványozó egyébként az általa hivatkozott szerződés konkrét tartalmát sem jelölte meg megfelelően, illetve erre tekintettel nem is bizonyította – a rá háruló bizonyítási teher ellenére sem –, hogy ahhoz képest mi volt az alperes azon konkrét szerződésszegése, ami az általa állított kárt okozta. Mindezekre tekintettel a jogerős döntésében az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[11] 2.4. Az indítványozó a jogerős ítélettel szemben az Abtv. 27. § (1) bekezdésre alapított alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságon. Indítványában kifejtette, hogy álláspontja szerint *i)* a jogerős döntésben a másodfokú bíróság nem indokolta kellőképpen, hogy Tanú1. tanúvallomásának az indítványozó által lényegesnek tartott egyes részeit, ügyének egyes lényeges körülményeit miért – szerinte – egyedileg, nem pedig összességükben, egymással összefüggésben értékelte. Másrészt kifogásolta, hogy *ii)* a bíróság(ok) Tanú3.-nak az általa „feltételezettnek" tekintett érdekeltségére hivatkozással a tanúvallomása egészét, így annak egyes „tényismertre" vonatkozó részeit is kirekesztette a bizonyítási eszközök közül. Kifogásolta továbbá, hogy *iii)* álláspontja szerint ezen téves jogi álláspontok eredményeképpen szintén tévesen jutottak arra a következtetésre is az eljáró bíróságok, hogy az alperes részéről ügyében legfeljebb „szívességi szakmai tanácsadás", illetve „szívességi segítség" volt csak megállapítható. Végezetül, indítványozó – a perben általa tett egyik megállapítással összefüggésben – azt is állította panaszában, hogy *iv)* a bíróságok a per központi elemének tekinthető visszterhesség (illetve annak hiányának) kérdése vonatkozásában sem adták kellő indokát a döntésekben rögzített következtetéseknek; ezen kérdést így szerinte egyben elbírálatlanul is hagyták. Mindezek álláspontja szerint olyan indokolási hiányosságoknak voltak tekinthetőek, amelyek valójában ellehetetlenítették az ügyében lényeges „bírói következtetésekhez vezető értékelési folyamat" ellenőrizhetőségét, ezáltal szerinte – az indítványozó egyedi jogvitáján is túlmutató módon, a bizonyítékok szabad bírói mérlegelésének alkotmányos terjedelmét is érintően – a tisztességes bírósági eljáráshoz való joga sérelmét eredményezték.

[12] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Abtv. 27. §-a alapján folytatott eljárásában mindenekelőtt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának formai és tartalmi feltételeit vizsgálja. Ennek során megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság formai feltételeinek [Abtv. 27. § (1) bekezdés, 30. § (1) bekezdés, valamint 52. § (1b) bekezdés *a)–f)* pont] megfelel.

[13] 3.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése értelmében az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti [*a)* pont], továbbá a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva [*b)* pont].

[14] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó, mint az alkotmányjogi panasszal érintett per felperese jogosultnak és érintettnek is tekinthető; a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette; alkotmányjogi panaszát az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőn belül nyújtotta be.

[15] Az indítvány megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 27. §-a]; a támadott bírói döntés(eke)t; az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezését [XXVIII. cikk (1) bekezdés]; az indítvány tartalmaz alkotmányjogilag is értékelhető indokolást; továbbá kifejezett kérelmet fogalmaz meg a támadott bírói döntés(ek) alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)–f)* pont].

[16] 3.2. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel a befogadhatóság (vagylagos) tartalmi feltételeivel összefüggésben az indítvánnyal kapcsolatban a következőket állapította meg.

[17] 3.2.1. Az Abtv. említett rendelkezésében írt alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést illetően az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az indítványban hivatkozott alaptörvényi rendelkezés tartalmát érintően {lásd. például: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés}. A jelen alkotmányjogi panasz mindezekhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.

[18] 3.2.2. A másik tartalmi – a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre vonatkozó – feltételt érintően az Alkotmánybíróság a következőkre mutat rá. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi

panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja, ugyanakkor – hatáskör hiányában – nem bocsátkozik szakjogi kérdések ismételt felülbírálatába.

[19] Az Alkotmánybíróság a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. Az azokban írtakra figyelemmel a jelen ügy kapcsán az alábbi megállapításokat tette.

[20] Az indítványozó az alkotmányjogi panaszában valójában az ügyében eljárt bíróság(ok) által a bizonyítás felvételére, a rendelkezésre álló bizonyítékok mikénti értékelésére, illetve egyes lehetséges bizonyítékok figyelembe vehetőségére vonatkozóan tett megállapításokat, és azokon keresztül végső soron a számára kedvezőtlen bírósági döntést, az abban levont (szak)jogi következtetéseket támadja. Az általa megjelölt alapjogi sérelem – illetve az ügyében született bírói döntés(ek) egésze Alaptörvény-ellenességének – megállapíthatóságát az ezekkel kapcsolatban előadott érvei alapján tartja levezethetőnek.

[21] A periratok alapján az Alkotmánybíróság a jelen ügy kapcsán ugyanakkor azt állapította meg, hogy az eljáró bíróságok a kellően megindokolt döntéseikben részletesen számot adtak arról, hogy a perben meghallgatott egyes tanúk vallomását miért tartották indokoltnak kirekeszteni a bizonyítékok köréből; illetve, hogy az egyes, az ügy mikénti megítélése szempontjából lényegesnek tartott kérdésekben milyen érvek alapján jutottak az indítványozó által később az alkotmányjogi panaszban is kifogásolt, számára sérelmes jogi következtetésekre. A bírósági eljárásokban a ténymegállapítással, a bizonyítás felvételével és azok figyelembe vehetőségével, valamint az így rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a megfelelő, a felek közötti jogvitát eldöntő következtetések levonásával kapcsolatos jogalkalmazói tevékenység a rendes bíróságok, nem pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó, mérlegelés alapján eldöntendő szakjogi kérdésnek minősül. Az Alkotmánybíróság megítélése szerint az indítványozó tehát az alkotmányjogi panaszában – az ezzel kapcsolatban kifejezetten rögzített álláspontja ellenére – valójában nem alkotmányjogi, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányuló és a bírósági jogalkalmazói tevékenység körébe tartozó egyes szakjogi kérdésekkel kapcsolatos érvelést adott elő.

[22] Az Alkotmánybíróság a jelen ügy kapcsán is emlékeztet ezért azon következetes gyakorlatára, amelynek értelmében a jogszabályok értelmezésével és a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos kérdések nem tartoznak a hatáskörébe. Az Alkotmánybíróság ezekkel összefüggésben csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki; ez azonban nem teszi lehetővé, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jogra való hivatkozás sem

teremt alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet felett álló „szuperbíróság” szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el {lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}. A „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróságnak az indokolt bírói döntéshez való joggal kapcsolatos következetes gyakorlata értelmében pedig „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. A bíróságok indokolási kötelezettségéből azonban nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {lásd.: 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}, az indokolásnak pedig nem minden egyes részletre, hanem az ügy eldöntése szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie {lásd: 3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31]}.

[23] Mivel a jelen ügy kapcsán a fentiek szerint megállapítható volt, hogy az eljáró bíróságok a támadott ítéleteikben ezen kötelezettségüknek eleget tettek, és az ügy mikénti elbírálása tekintetében releváns kérdésekben kellő részletességű indokolás mellett hozták meg – az indítványozó számára kétségtelenül kedvezőtlen tartalmú – döntéseiket, az indítványozó pedig az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét kizárólag a bíróságokétól eltérő, a bizonyítékok értékelésével és az azokból levonható következtetésekkel összefüggő (szak)jogi álláspontjára alapította, az Alkotmánybíróság a következetes gyakorlatának megfelelően az indítvány tekintetében érdemi vizsgálatot nem folytathatott.

[24] 4. Összefoglalva: az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a jelen ügy összefüggéseiben az alkotmányjogi panasz nem vet fel a támadott bírói döntésekkel kapcsolatban az indítványozó által hivatkozott alapvető jog sérelmének megállapítását esetlegesen megalapozó kételyt, így az indítvány tekintetében érdemi vizsgálat lefolytatására nem volt lehetőség.

[25] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése szerint eljárva, az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 29. §-ában írt feltétel hiányában, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. november 24.

Dr. Márki Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács András György s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szomora Zsolt Tamás s. k.,
alkotmánybíró